

Tornem-hi. Ben aviat un canvi de rasant fa variar la morfologia marcada per un esglaó on hi comencen a haver-hi pins i algunes oliveres.

És la primera vegada que es veu el magnífic congost de Mont-rebei. Al fons la torre dels moros, i en darrer terme, la serra de Sant Gervàs. Seguim el camí i immediatament arribem a mas Carlets, antiga masia entre dues alzines monumentals, actualment refugi d'escaladors.

Ara el camí comença a baixar. Caminem cap al congost entre aurons, ginebrons, roures, alzines i pins. Hem deixat el bosc i avancem pel camí esculpit a la roca calcària. Som al congost. Entre les altes parets hi passa la línia administrativa entre Catalunya i Aragó. Així mateix, aquest riu, el Noguera Ribagorçana, separa el Montsec d'Ares del Montsec d'Estall.

Anem pel camí més nou a una cota més alta. El camí vell està deteriorat i queda inundat quan a la part més baixa, l'embassament és ple. És fàcil sentir la cridària de les gralles. En canvi, caldrà aixecar el cap de tant en tant si volem veure planant el majestuós voltor.

Al final del congost, travessem el pont penjant sobre el barranc Fondo. Hem passat així del Pallars Jussà al Pallars Sobirà.

Retornem pel camí. El sol apreta, i la pujada fins al mas Carlets es fa gairebé asfixiant. Després d'una dutxa i un millor sopar, només resten vibracions d'una magnífica excursió.

Vocal: Joan Farres

24 de setembre Santuari de Bastanist - Estana - Quer Foradat - Prat de Cadí

No són pas les vuit del matí d'un diumenge de les primeries de tardor que ens aturem just a la sortida del túnel, mal anomenat del Cadí, que comunica el Berguedà i la Cerdanya. Sorpresos per una fresca pronunciada a la que no estem acostumats després del llarg i xardós estiu, aviat ens entaforem de nou als vehicles i continuem la discussió sobre perquè se li va donar el nom de Cadí a aquest túnel si en realitat la muntanya que atravesava és la del Moixeró. La conclusió final desbaratada o no, però en la que estem tots d'acord, és que els il·lustres pensadors de la nostra admiració, probablement, van preferir decantar-se per un nom més

"comercial" i "internacional" (que sonés igual en català que en castellà), no fos cas que Moixeró semblés tan genuïnament català que al final resultés que l'obra no mereixés l'aprovació de Madrid que, malgrat tot i tota l'autonomia, acostuma a ser imprescindible per qualsevol empresa que suposi moure gaire més d'un camió de terra.

Oblidada aquesta bizantina discussió, arribem al bonic racó de Bastanist, un dels santuaris de més devoció de la comarca. Iniciem una marxa pel peu de la gran serralada del Cadí que, alternant fortes pujades i baixades, ens durà primer fins Estana i després prop del Querforadat on girarem a l'esquerra per enfilarnos ferm i acostar-nos fins gairebé al peu de l'enorme graonada cadinenca. Coll de Jossana. De nou una marxa de flanc ara cap a llevant: travessem magnífics boscos de pins i avets, algun prat escadusser i el capdavall d'alguna tartera aspra i desolada. Arribem a Prat de Cadí, zona d'extenses pastures, al peu mateix de les canals de l'Ordiguier i el Cristall i on no hi falta una magnífica font per fer encara més plaent la contrada. Dinem i reposem. Gaudim de la tebior de l'aire, del blau del cel solcat per blanques nuvolades, de l'agradosa sentor de l'herba i de les coníferes, de la placidesa i del temps d'una magnífica migdiada.

Fins que toca l'hora de devallar, pel fressat camí d'Estana fins aquest poble on saludarem de nou uns vells iaies, últims testimonis encara vius d'una època desapareguda, molt més humana i colgada ja fa anys pels nous estils de viure. I a Estana reprenem de nou el tortuós camí de Bastanist, on arribem a punta de fosc, alguns fatigats, altres no tant, però tots alegres d'una bella jornada en bona companyia per les muntanyes.

Vocal: Alfons Garcia

Josep Gargallo i Costa

Coll de Jossana. Serra del Cadí. Foto A. Garcia